

A photograph of a red boat, possibly a fishing vessel, wrecked on a rocky shore. The boat is tilted and partially submerged, with its hull and deck visible. The background shows a dark, stormy sea under a cloudy sky at sunset or sunrise. The overall mood is somber and dramatic.

DOLORES
REDONDO

labutxaca

ELS
PRIVILEGIS
DE L'ÀNGEL

Dolores Redondo

Els privilegis de l'àngel

Traducció de Núria Parés Sellarès

Columna
Barcelona

Títol original: *Los privilegios del ángel*

© Dolores Redondo, 2009
Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency

© de la traducció: Núria Parés Sellarés, 2021

Primera edició en aquest segell: gener del 2021
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 21.228-2020
ISBN: 978-84-17423-97-1

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

EL JARDÍ, 1973

No recordo

Abans

No recordo la seva veu. He intentat tornar-la a sentir dins del meu cap un milió de vegades, però no hi és. Tanmateix, recordo la manera com pronunciava les erres, gairebé com ges, com si fos francesa. Recordo les seves cançons i el seu riure de ximpleta. Però quan intento rememorar les nostres converses, res. Sé que els records que guardo de tot el que ens vam dir no són ben bé reals, que a força de patir la seva absència i de desitjar la seva tornada, és la meva ment la que ha completat els buits. A la meva memòria, la Pakutxa parla amb la meva veu i fa servir les meves paraules d'adult. Però quan la recordo somrient sempre és ella, i sento l'esclafit de les seves rialles.

La Pakutxa sempre somreia. Amb les seves *kikas* blanques i afilades com les d'un follet entremaliat i que sempre van ser de llet. Somreia mentre parlava, mentre jugava i mentre mentia. I només amb el temps vaig aprendre a distingir l'engany pel lleu tremolor que se li percebia a la *kokotxa*, com si hi guardés el riure contingut.

Va somriure quan em va dir «Vine amb mi». Jo vaig

allargar la mà, contenta de ser la seva amiga, escollida i privilegiada entre els mortals i torbada pel dubte i el temor que em provocava la seva constant proposició de joc, d'aventura. Jo l'adorava i la temia. El seu somriure mentider per a mi era encantador i irresistible, com un embruix al qual no em podia sostreure. En aquells primers temps de conèixer la Pakutxa, em vaig fustigar assajant davant del mirall una tosca còpia del seu somriure. Però no va arribar a funcionar i al final em vaig rendir quan vaig comprendre que el seu gest naixia en un lloc recòndit de l'ànima des del qual en el meu cas no podia brollar alegria.

La resta dels nens ja havien sortit al pati. Jo, com sempre, m'havia ressagat una mica per poder degustar la sensació de l'aula buida, l'olor de les ceres de colors i la plastilina recollida en grans boles informes. Com sempre, em va inundar una sensació d'energia desmesurada i aliena, gairebé de furt, en passar per les taules buides i acariciar amb les puntes dels dits la fòrmica blanca, freda, però que encara conservava indeleble l'empremta dels seus pobladors.

A vegades, feia una incursió fins a la zona de les finestres i tot adoptava una perspectiva diferent des d'aquell lloc on rarament arribava, ja que la meua taula era una de les primeres des de l'entrada, just al costat dels lavabos. Sens dubte allà hi tenia molts avantatges, era molt a prop dels penjadors, de la vitrina on s'hi guardaven les carpetes i del semàfor de cartolina amb els tres colors de rigor que, a més de servir-nos, segons la senyoreta Sotillo, per aprendre urbanitat bàsica i els noms dels colors, s'utilitzava per indicar amb la cartolina vermella que el vàter estava ocupat, i amb la verda que estava lliure. Ens encantava el semàfor. Durant els dos anys que vaig ser en aquella aula, cap nen no es va oblidar mai d'indicar amb la cartolina corresponent com estava el trànsit del lavabo.

M'agradava el meu lloc, m'hi sentia còmoda i l'angle era

gairebé perfecte per observar la resta de companys, però a vegades, quan feia molta calor, o quan la classe feia tuf, la senyoreta Sotillo s'aixecava i, mentre passava entre les taules com si passegés sense rumb, es dirigia a les finestres i n'obria una, màxim dues, i així n'hi havia prou perquè eren unes finestres immenses, potser una mica estretes, però la fulla arribava fins al sostre, i quan l'obria semblava una esquerdada perfecta feta a la façana fosca de l'escola.

Jo tenia una mica d'enveja dels nens que seien més a prop de la finestra. Els observava sorruda, contemplant com la brisa alçava lleument un full de llibreta o despenjava suauement els cabells llisos de les nenes que somreien absortes en els seus pensaments i alienes a aquell petit esdeveniment. Tenia enveja d'aquell aire net, fred, que portava missatges i memòries de l'exterior, i llavors, sense poder-ho evitar, volava fins a casa. M'imaginava l'*ama*, preciosa, asseguda a la seva butaca amb una novel·la entre les mans; la llum entrant a gavadals des de darrere seu reflectida a la cabellera castanya.

Una fosca enyorança d'ella em pujava des del ventre com una bola calenta que s'enfilava fins al pit i m'ofegava per la seva absència. Llavors mirava al meu voltant i la finestra ja no em semblava tan maca, ni la brisa tan fresca, perquè sabia que a partir d'aquell instant l'espera se'm faria insuportable.

Una vegada, quan la senyoreta va obrir la finestra i la brisa em va fer volar el pensament, vaig enyorar tant la mare que sense adonar-me'n em vaig posar a plorar per la seva absència en un silenci autista, i només quan la Lucía Sotillo em va preguntar què em passava vaig ser conscient d'haver estat plorant. No vaig saber què respondre, va ser la Pakutxa que va dir:

—És que té mal de panxolina.

—I per què no m'ho deies? —va preguntar la senyoreta, força molesta, tot i que amb prou feines em va mirar.

—Pakutxa, ja saps on és la cuina, oi? —La Pakutxa ho sabia tot de l'escola—. Doncs acompanya-l'hi i digues que li donin una camamilla.

Tot seguit, es va girar i va començar a escriure a dalt de tot de la pissarra el que devia ser la data.

Quan vam tancar la porta darrere nostre, em vaig quedar mirant la Pakutxa mentre m'eixugava les llàgrimes amb la bata de l'escola.

—No en tinc pas, de mal de panxa —vaig xiuxiuejar.

—Esclar que no —va contestar, somrient amb aquell seu aire de saber-ho tot.

Vam seure a les escales d'accés al pis superior, on hi havia les aules dels grans, els de primer i segon.

Jo no sabia què dir, suposo que em sentia una mica avergonyida, i de totes maneres, em negava a compartir amb ningú la meva enveja de la finestra i totes les sensacions que em provocava l'aire fred d'octubre. Però no va caldre. De sobte, la Pakutxa se'm va acostar i els seus braços prims com sarments em van estrènyer amb fermesa durant el que em va semblar una eternitat.

Quan em va deixar anar se'm va quedar mirant, em va observar en silenci un parell de minuts i jo no vaig apartar la mirada. Quan va tornar a parlar, vaig notar que alguna cosa li havia canviat als ulls, hi havia tristesa, una tristesa antiga i ancestral, premonitòria, una mirada que conec molt bé perquè l'he vist moltes vegades en el reflex dels meus ulls al mirall amb el seu missatge de mal averany que mai no sé interpretar.

—A vegades, jo també me'n vaig a un altre lloc només de pensar-hi. A vegades... no vull tornar, i quan torno, i veig que soc aquí, també em poso trista. —Va somriure només amb els llavis—. No estiguis trista —va dir, tot d'una recuperada—. Ara em tens a mi. —Em va mirar transmetent-me la seguretat que, efectivament, estaria amb mi per sempre

més—. Ja veuràs com aquí, a l'escola, hi ha llocs per anar i coses interessants per fer.

La seva veu va adquirir un to confidencial, com si volgués imbuir-hi més misteri. I així va ser. Des d'aquell moment no es va separar del meu costat, i aquella promesa complerta, amb el temps, m'havia arribat a espantar tant com em va tranquil·litzar aleshores.